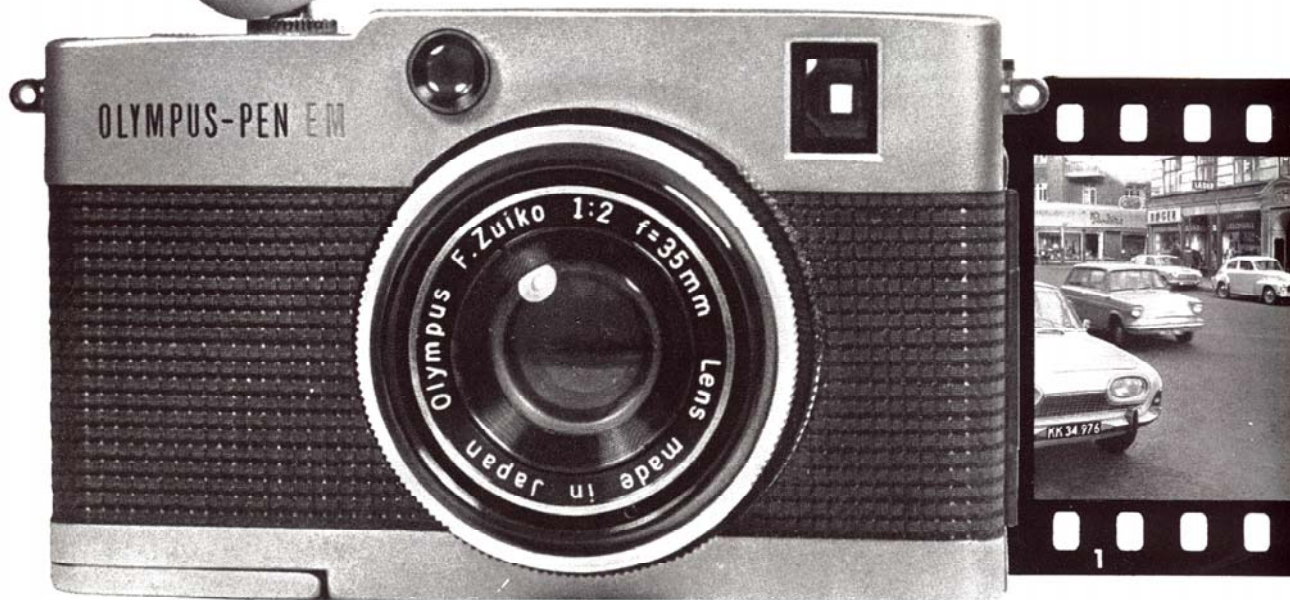

Man skal

AF IVAR MYRHØJ

Man kunne fristes til at kalde det fuldelektriske kamera for et transistor-kamera, for det elektroniske system, der er apparatets hjerne, består af fire transistorer og en CdS-celle. Alt, hvad man har at gøre, er at sætte en film i apparatet og indstille filmhastigheden. Blænderen vælger man efter et skøn. Blænderskalaen er indgraveret i tre forskellige farver, der gør det let, at skønne rigtigt, med omtrentlig tilstrækkelig nøjagtighed.

Bl. 16 og bl. 11 bruges ude i godt vejr. Bl. 8, bl. 5,6 og bl. 4 benyttes i gråvejr eller i skygge og inde i lyse rum. Vil man fotografere ude i tussmørke eller på gaden om aftenen eller inde i mørke rum, blænder man op til bl. 2,8 eller bl. 2,0. Den nøjagtige afstemning af eksponeringen sker i den elektroniske lukker, der varierer eksponeringstiden mellem 30 sek. og 1/500 sek.

Den gamle lukkertidsskala på 1/30 - 1/60 - 1/125 sek. o. s. v. findes slet ikke på apparatet, og man kan ikke aflæse, hvilken tid, man eksponerer på. Måske er det 1/214 sek. eller en anden mærkværdig brøk. Det behøver man ikke at tænke på, for eksponeringen sker trinløst med en hidtil ukendt nøjagtighed.

Afstandsindstillingen sker på øjemål. I reglen kan man klare sig ved at vælge

enten 1,2 m eller 3 m, men vil man være mere nøjagtig, er der mulighederne: 0,9 - 1 - 1,2 - 1,5 - 2 - 3 - 5 meter og uendelig.

Lettere kan det næsten ikke være: blænden sættes efter en vurdering af lysset, og afstanden bedømmes på øjemål. Resten klarer den elektroniske lukker. Spørgsmålet er så bare, om det slår til, eller om fotografen stadigvæk skal tænke sig om. Det må naturligvis afgøres ved, at man stiller den elektroniske lukker på en praktisk prøve.

1. Trafik fotograferet i skygge (svarende til lyst gråvejr) på bl. 8. Den elektroniske lukker indstiller sig på en tid, der er for langsom til at »fryse« en hurtig bevægelse. Bilen bliver let uskarp i et ellers skarpt billede. Det er dog et problem, der let kan klares.

2. Trafik fotograferet under samme omstændigheder som 1, men på bl. 4. Elektronlukkeren vælger en tilsvarende hurtigere tid, fordi der er blændet op. Resultatet er, at den kørende bil står tegnet lige så skarpt, som den parkerede. Man kan altså ikke uden videre forlade sig på den grove inddeling i tre blændergrupper efter vejret. Hvis man fotografe-

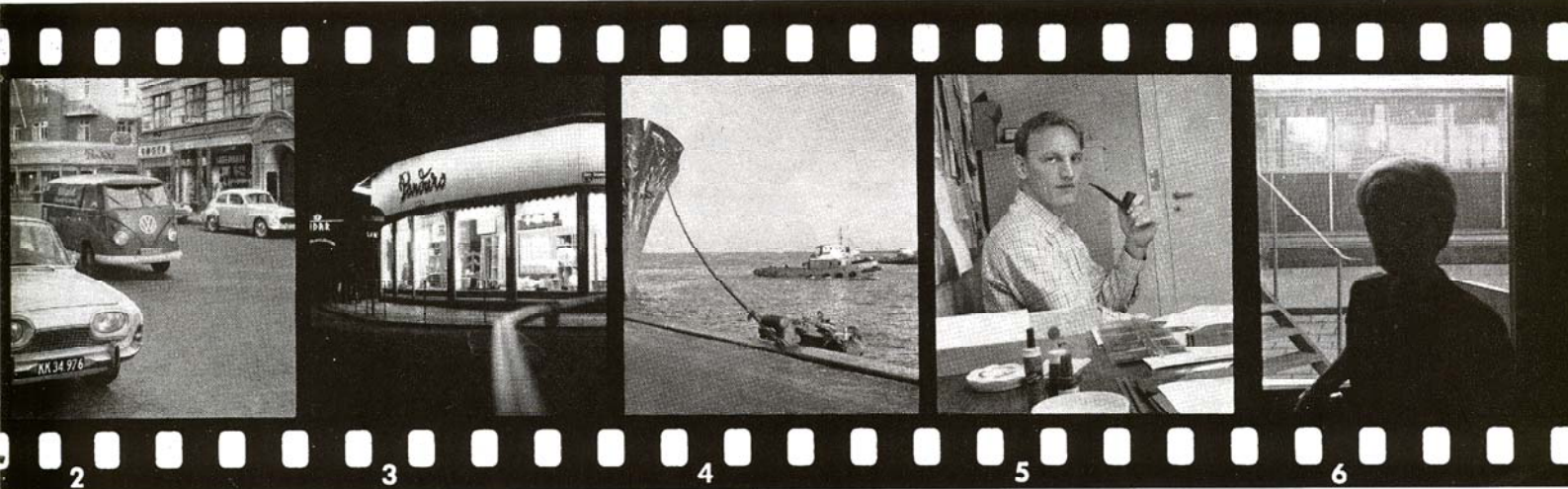
rer motiver, der ikke bevæger sig, eller kun bevæger sig meget langsomt, er inddelingen rigtig, men er motivet i stærk bevægelse, må man blænde op, en eller to blændere, alt efter, hvor hurtig bevægelsen er. Husker man det, får man også et skarpt billede.

3. Fotograferer man under meget dårlige lysforhold, f. eks. på gaden om aftenen, må man støtte apparatet på et fast underlag (her et rækværk), eller bruge stativ, for eksponeringstiden bliver flere sekunder, afhængig af den valgte blænder.

4. Den elektroniske lukker stilles på en hård prøve, når man retter kameraet mod et motiv, der overvejende består af himmel og vand, der reflekterer lyset meget stærkt. Men også dette kan den klare, og resultatet er et negativ, der gengiver hele motivet fuldstændig korrekt.

5. Fotograferer man inde, skal man bruge stativ, hvor man kan komme til det eller støtte apparatet mod et fast underlag. Man har ingen mulighed for at konstatere, hvor lang eksponeringstiden bliver, og er den mere end ca. 1/30 sek.

bare trykke på knappen..!

kan det være vanskeligt at holde kameraet stille i hånden. Man undgår rystelser ved at blænde op til bl. 2,8 eller 2,0.

6. Fotograferer man lige mod lyset, kommer elektronlukkeren til kort. Dens »hjerne« er jo kun elektrisk, men i virkeligheden strengt logisk, for den reagerer rigtigt på det spørgsmål, som stilles. Noget andet er, at det ikke kan bruges. Det stærke lys, der kommer ind af vinduet dominerer det lysindtryk, som CdS-cellen modtager, og elektronlukkeren eksponerer på for kort en tid til, at der kommer et portræt ud af det. Det bliver kun til et silhuet-billede. Derimod gives baggrunden, der ligger i en stærkere belysning, helt korrekt. Elektronlukkeren befrier ikke fotografen for alle problemer. Han må selv finde ud af, om motivet kræver en eller anden form for hjælpelys, flash eller B-lampe.

7. Fjernsynsbilledet er taget på bl. 2,8. Lyset fra TV-skærmen er meget svagt, og man skal ikke prøve på at eksponere, når billedet er i stærk bevægelse. Det kan ikke lade sig gøre, for eksponeringstiden bliver ret lang, 1/25 sek. og mere. Alle billederne på denne prøvestrimmel er taget på en hurtig film - 400 ASA.

Under forstørrelsesarbejdet opdager man, hvor nøjagtig den elektroniske lukker er. Filmen er fuldstændig ensartet eksponeret, selv om optagelserne er blevet til under vidt forskellige forhold. De elektroniske kameraer er allerede stærkt fremme på markedet, og der er ingen tvivl om, at dette nye lukker- og målersystem vil blive værdsat. Man behøver kun at læse brugsanvisningen. Resten klarer kameraet, man skal bare trykke på knappen.

TEKNISKE DATA:

Olympus Pen EM
halvformatkamera 18×24 mm
Objektiv F Zuiko 2,0/35 mm
blændere 2 - 2,8 - 4 - 5,6 - 8 - 11 - 16
lukker COPAL ELEC elektronisk,
fire transistorer
lukkerhastigheder 30 sek. - 1/500 sek.
synkronisering X kontakt 1/30 sek.
filmhastighed 10 - 400 ASA
afstandsindstilling manuel,
90 cm - uendelig
filmfremføring elektrisk
tilbagespoling elektrisk
filmtælleværk
drivkraft 2 stk. penlight batterier, 1,5 volt

Det fuld-elektriske kamera har en elektronisk lukker og både filmfremføring og tilbagespoling er elektrisk. Man skønner, hvilken blænder og afstand, der er passende - den elektroniske lukker afstemmer eksponeringen, så den bliver perfekt. Den korte brændvidde giver skarpe billeder.

